

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Zuzany Bystřické v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 19. 11. 2009. č.j. AS943-2/98/9/2009-SŘ, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2009. č.j. AS943-2/98/9/2009-SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 2. 10. 2009, č.j. AS770-3/232/7/2009-SŘ. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o potravinách“), ve výši 20.000,- Kč, a povinnost uhradit náhradu nákladů laboratorního rozboru ve výši 24.400,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, ve které obecně uváděl, že došlo ke krácení jeho práv, žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí přesto, že pro jeho potvrzení nebyly splněny podmínky stanovené zákonem, rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je nepřezkoumatelné a byla jím uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce dále v žalobě poukázal na důvody obsažené v odvolání a doplnil, že z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že prvoinstanční orgán byl povinen při ukládání pokuty přihlédnout k hlediskům vymezeným v § 17i zákona o potravinách, resp. měl uvést, jak tato zákonná hlediska hodnotil a na základě jakých skutečností. Žalobce má však za to, že se prvoinstanční orgán s těmito hledisky nevypořádal. Konkrétně se prvoinstanční orgán nezabýval hlediskem závažnosti. Prvoinstanční orgán totiž pouze popsal jednání, aniž by ho hodnotil; zákonné hledisko závažnosti není v rozhodnutí nijak zmiňováno, není ani uvedeno zda a jakým způsobem bylo toto hledisko posuzováno. Naproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„uvedenou částku odvolací orgán hodnotí z hlediska závažnosti deliktu jako odpovídající tomu, že se dopustil přímého klamání spotřebitele, neboť označil lihovinu nesplňující požadavky na brandy klamavým označením „brandy“ ...“* Žalobce má za to, že hledisko závažnosti jednání je odůvodňováno skutečnostmi, které jsou již znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu. To jsou však skutečnosti rozhodné pouze pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoli, neboť pokud by znaky skutkové podstaty nebyly naplněny, nebyl by delikt spáchán. K takovým skutečnostem tedy nelze již přihlížet při rozhodování o konkrétní výši pokuty. Dovozuje, že prvoinstanční orgán porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, jakož i to, že mu v důsledku uvedených vad byla uložena pokuta zcela zjevně nepřiměřená. Žalovaný se pak měl těmito skutečnostmi k odvolacím námitkám zabývat. Na základě výše uvedených vad je pak žalobce názoru, že nebyly splněny zákonné podmínky proto, aby toto rozhodnutí mohlo být potvrzeno. Pokud tedy prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno bylo, potom se tak podle názoru žalobce stalo v rozporu se zákonem. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem, neboť v napadeném rozhodnutí chybí podpis oprávněné úřední osoby. V napadeném rozhodnutí je jako oprávněná úřední osoba uveden ústřední ředitel, avšak tomu podpis neodpovídá. S ohledem na výše uvedené navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i prvoinstančního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že závažnost správního deliktu není hlediskem srovnatelným s ostatními hledisky, nýbrž jediným nadřazeným hlediskem rozhodujícím pro stanovení výše pokuty, hodnoceným právě na základě ostatních hledisek (způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán). Žalovaný se proto domnívá, že prvoinstanční orgán správně nehodnotil hledisko závažnosti samostatně a správně konstatoval, že: *„Na základě výše uvedených úvah (pozn. žalovaného - tyto úvahy se týkaly hledisek, jež je při hodnocení závažnosti správního deliktu nutné zohlednit) byl správní delikt hodnocen jako méně závažný a výměra pokuty určena při dolní hranici zákonem stanoveného limitu sankce“*. Z tohoto důvodu taktéž žalovaný nechápe tvrzení žalobce spatřujícího v prvoinstančním rozhodnutí porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když zásada zákazu dvojího přičítání vyjadřuje skutečnost, že k okolnosti, která je zákonným znakem správního deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti ovlivňující výši pokuty. Pokud se týká porušení zásady zákazu dvojího přičítání žalovaným v napadeném rozhodnutí o odvolání, žalovaný konstatuje, že část úvahy obsaženou ve větě *„(...) Uvedenou částku odvolací orgán hodnotí z hlediska závažnosti deliktu jako odpovídající tomu, že se dopustil přímého klamání spotřebitele, neboť označil lihovinu nesplňující požadavky na brandy klamavým označením „brandy“ a neshledává důvod pro její snížení, tak jak to požaduje účastník řízení. „...“* nepovažuje za dvojí přičítání, nýbrž za ztotožnění se s celkovým hodnocením hlediska závažnosti správního deliktu. Podle žalovaného tedy správní

orgány obou stupňů v úvaze o výši pokuty řádně odůvodnily jednotlivá zákonná hlediska ve smyslu § 17i odst. 2 zákona o potravinách. K námitce o absenci podpisu ústředního ředitele žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo podepsáno ředitelkou odboru právního a zahraničního, RNDr. Janou Paláčkovou Csc., které je osobou oprávněnou na základě „Pověření k zastupování ústředního ředitele Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 4. 5. 2009 ve smyslu bodu 9.2 Organizačního řádu. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, jímž byla žalobci uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách, resp. povinnost uhradit náhradu nákladů laboratorního rozboru a náhradu nákladů řízení.

Žalobce v žalobě v obecné rovině namítal, že rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. K těmto námitkám krajský soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje jak řádný výrok, tak i odůvodnění, resp. poučení o opravném prostředku ve smyslu § 68 správního řádu. Stejně tak splňuje i formální požadavky kladené na správní rozhodnutí ve smyslu § 69 správního řádu. Výrok rozhodnutí přitom podle krajského soudu splňuje i náležitosti vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73), která ukládá specifikovat protiprávní jednání z hlediska věcného, časového a místního. To samé pak lze konstatovat i o prvoinstančním rozhodnutí. V odůvodnění se přitom žalovaný dostatečně vypořádá s uplatněnými námitkami, jak mu to ukládá procesní předpis - správní řád, podle něhož je úkolem odvolacího orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Jak přitom plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaný řádně posoudil jak soulad napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami. Krajský soud tedy neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí nemělo náležitosti stanovené zákonem, resp. bylo nepřezkoumatelné, jak tvrdil žalobce v žalobě.

Vytýkal-li žalobce napadenému rozhodnutí, že v něm chybí podpis oprávněné úřední osoby (v napadeném rozhodnutí je jako oprávněná úřední osoba uveden ústřední ředitel, avšak podpis úřední osoby tomu neodpovídá, přičemž napadené rozhodnutí nelze považovat ani za

stejnopis rozhodnutí, neboť neobsahuje zákonem stanovenou doložku) konstatuje krajský soud, že podle § 69 odst. 1 správního řádu musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat mj. jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu („oprávněné úřední osoby“). Jak přitom vyplývá z předmětného rozhodnutí, je v něm na závěr uvedeno tiskacím písmem „Ing. Jakub Šebesta ústřední ředitel“, a nad ním je rukou nadepsáno „vz.“ a připojen podpis začínající „Paláček“. Oprávněnou úřední osobou k rozhodování ve správním řízení je v rámci ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ústřední ředitel; podle § 1 odst. 5 zákona č. 146/2002 Sb. je v čele inspekce ústřední ředitel, který řídí ústřední inspektorát. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky, je Státní zemědělská a potravinářská inspekce organizační složkou státu. Podle § 3 odst. 2 téhož zákona organizační složka státu není právnickou osobou. Tím není dotčena její působnost nebo výkon předmětu činnosti podle zvláštních právních předpisů a její jednání v těchto případech je jednáním státu. Podle § 30 odst. 3 správního řádu v řízení před správním orgánem činí úkony jménem státu vedoucí organizační složky státu, příslušné podle zvláštního právního předpisu, nebo jim pověřený zaměstnanec zařazený do této nebo jiné organizační složky státu. Jak přitom vyplývá z bodu 9.2 Organizačního řádu žalovaného platného v době vydání napadeného rozhodnutí (který si krajský soud od žalovaného vyžádal) zastupuje ústředního ředitele v plném rozsahu na základě písemného pověření ředitel odboru kontroly, laboratoří a certifikace nebo ředitel kanceláře úřadu. Ředitelkou odboru právního a zahraničního přitom byla v předmětné době RNDr. Jana Paláčková Csc., která disponovala „Pověřením k zastupování ústředního ředitele Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 4. 5. 2009 uděleného Ing. Jakubem Šebestou, ústředním ředitelem (které si krajský soud od žalovaného rovněž vyžádal). Z těchto důvodů proto krajský soud nemohl žalobci přisvědčit ani v označených námitkách.

Co se týče argumentace žalobce v tom smyslu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, konstatuje krajský soud, že žalobce explicitně nespecifikoval, v čem by mělo nesprávné právní posouzení spočívat a krajský soud tak nemohl tuto námitku konkrétně přezkoumat. Krajský soud v této souvislosti poznamenává, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Podrobněji srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58.

Co se pak týče konkrétních námitek směřujících do odůvodnění jednotlivých kritérií pro uložení pokuty, uvádí krajský soud předně, že předmětem řízení bylo uložení sankce za porušení zákonných povinností. Tyto nedostatky přitom ani žalobce nezpochybňuje, žalobce zpochybňuje toliko odůvodnění jednotlivých kritérií, tedy otázku trestání (nikoliv viny). Z judikatury správních soudů přitom vyplývá (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č.j. 4 As 14/2005-84, rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č.j. 4 As 26/2005-5, přístupný na www.nssoud.cz), že v tomto ohledu jsou správní orgány povinny řádně odůvodnit jednotlivá zákonná kritéria, tak aby bylo možno přezkoumat, k čemu správní orgány při ukládání pokuty přihlížely. Žalobce přitom prvoinstančnímu rozhodnutí explicitně

vytýkal, že se nezabývá hlediskem závažnosti protiprávního jednání. Prvoinstanční orgán totiž pouze popsal jednání, aniž by ho hodnotil; zákonné hledisko závažnosti není v rozhodnutí nijak zmiňováno, není ani uvedeno zda a jakým způsobem bylo toto hledisko posuzováno. Žalovaný pak hledisko závažnosti odůvodňuje skutečnostmi, které jsou již znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu, ke kterým nelze přihlížet při rozhodování o konkrétní výši pokuty. Dovozuje porušení zásady zákazu dvojího přičítání, jakož i to, že mu v důsledku uvedených vad byla uložena pokuta zcela zjevně nepřiměřená. Krajský soud proto zkoumal, zda jsou tato tvrzení důvodná. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že to se zákonnými kritérii ve smyslu § 17i odst. 2 zákona o potravinách (podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán) zabývá, když uvádí, že „*Při určení výměry pokuty správní úřad přihlížel k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Při hodnocení spáchání deliktu byla jako polehčující hodnocena skutečnost, že se jednalo o vady skryté, které mohly být odhaleny až na základě laboratorních rozborů. Jako přitěžující skutečnost bylo hodnoceno, že lihovina byla vyrobena přímo pro účastníka řízení a on tak měl a mohl dohlédnout na to, aby vyrobený produkt byl bezvadný. Z hlediska následků spáchání správního deliktu byla jako polehčující hodnocena skutečnost, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Při úvaze o okolnostech, za nichž byl delikt spáchán, bylo ve prospěch účastníka řízení hodnoceno, že zjištěné množství nevyhovující potraviny nebylo vysoké a že ihned po zjištění nedostatků došlo ke stažení všech šarží ze všech provozoven účastníka řízení. V neprospěch však byla hodnocena skutečnost, že těkavých látek bylo o 50 % méně, než je požadováno. Naopak ve prospěch bylo hodnoceno, že obsah alkoholu byl nižší jen o 0,6 % obj. Vzhledem k okolnostem hodnoceným v neprospěch účastníka řízení, nebylo od uložení pokuty upuštěno. Na základě výše uvedených úvah byl správní delikt hodnocen jako méně závažný a výměra pokuty určena při dolní hranici zákonem stanoveného limitu sankce.*“

Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k zákonným kritériím pro uložení pokuty uvedl, že „*Pokud se týká výše uložené pokuty, je třeba shrnout, že prvoinstanční orgán se vypořádal se všemi zákonnými kritérii v odůvodnění rozhodnutí v souladu s ustanovením § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., to znamená, že zvážil všechna hlediska, ke kterým se povinně při stanovení pokuty ze zákona přihlíží (závažnost, způsob spáchání, následky protiprávního jednání a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán) a ke každému zvlášť se vyjádřil. Nechybí ani úvaha o tom, které okolnosti byly posouzeny ve prospěch účastníka a které v jeho neprospěch, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán se plně ztotožňuje s postupem hodnocení hledisek prvoinstančního orgánu při výměře pokuty a dodává, že vzhledem k charakteru porušení povinností, k okolnostem daného případu i k možné horní hranici pokuty je uložena pokuta přiměřená. Pokuta za zjištěné porušení právních předpisů provozovatele potravinářského podniku ve výši 20 000,- Kč se nachází při samé spodní hranici zákonné sazby; jedná se o méně než 1 % z maximálního možného limitu stanoveného zákonem, který v tomto případě činí 3 000 000,- Kč. Uvedenou částku odvolací orgán hodnotí z hlediska závažnosti deliktu jako odpovídající tomu, že se dopustil přímého klamání spotřebitele, neboť označil lihovinu nesplňující požadavky na brandy klamavým označením „brandy“ a neshledává důvod pro její snížení tak, jak to požaduje účastník řízení. Při hodnocení způsobu protiprávního jednání se odvolací orgán ztotožňuje s hodnocením prvoinstančního orgánu, který posoudil jako polehčující okolnost to, že se jednalo o vady skryté, které mohly být odhaleny až na základě laboratorních rozborů. Odvolací orgán souhlasí i s úvahou prvoinstančního orgánu, který jako přitěžující posoudil tu skutečnost, že lihovina byla vyrobena přímo pro účastníka řízení a on tak měl a mohl dohlédnout na to, aby byl vyrobený produkt bezvadný. Odvolací orgán při správní úvaze dále přihlédl i k tomu, že*

nevyhovující zboží bylo nabízeno přímo spotřebiteli, což bylo hodnoceno v neprospěch účastníka řízení. Z hlediska následků spáchání správního deliktu zhodnotil prvoinstanční orgán jako polehčující okolnost to, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. I s tímto posouzením se odvolací orgán ztotožňuje. Při hodnocení okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, bylo ve prospěch účastníka řízení hodnoceno zjištěné malé množství nevyhovující potraviny a zejména ta skutečnost, že ihned po zjištění nedostatku došlo ze strany účastníka řízení ke stažení všech šarží posuzované lihoviny ze všech provozoven. Ve prospěch účastníka řízení bylo posouzeno to, že rozdíl v obsahu alkoholu byl nižší než 0,6 % obj. Jako okolnost svědčící v neprospěch účastníka posoudil prvoinstanční orgán obsah těkavých látek, kterých bylo o 50 % méně, než je stanoveno. S tímto hodnocením se odvolací orgán také ztotožňuje. Uložená pokuta má mít především pro účastníka řízení výchovný charakter, avšak nesmí mít charakter sankce bagatelní, neboť jako taková by neplnila svou preventivně výchovnou funkci a ani svůj sankční účel. Vzhledem ke všemu výše uvedenému shledává odvolací orgán uloženou pokutu přiměřenou, plně odpovídající charakteru porušených povinností.“

Z výše uvedené rekapitulace je tak podle krajského soudu jednoznačně zřejmé, že správní orgány se zabývaly všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty ve smyslu § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Podle tohoto ustanovení se „*Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*“. Označené ustanovení tedy ukládá správním orgánům hodnotit závažnost protiprávního jednání z hlediska demonstrativně vyjmenovaných „podkritérií“, a sice způsobu spáchání správního deliktu, jeho následků a okolností, za nichž byl správní delikt spáchán. Přesně takto správní orgány v dané věci postupovaly. Prvoinstanční orgán závažnost protiprávního jednání posuzoval jak z hlediska způsobu protiprávního jednání, tak z hlediska jeho následků, jakož i okolností, za kterých byl spáchán a dovedl, že správní delikt bylo třeba hodnotit jako méně závažný. Prvoinstanční orgán tak hodnotil všechny příkladmo vyjmenovaná „podkritéria“ závažnosti, jak je vyjmenovává citované ustanovení a dospěl pak k výsledné míře závažnosti, v důsledku čehož nelze žalobci přisvědčit, že by závažnost jednání nehodnotil; na základě hodnocení všech podkritérií lze dospět k závěru, jak byla hodnocena závažnost jednání žalobce. Žalovaný pak závěry prvoinstančního orgánu odůvodňující uloženou výši pokuty převzal (včetně závěrů stran závažnosti jednání žalobce, resp. stran naplnění jednotlivých podkritérií – způsobu, následků a okolností). K závažnosti pak explicitně uvedl, že „*Uvedenou částku odvolací orgán hodnotí z hlediska závažnosti deliktu jako odpovídající tomu, že se dopustil přímého klamání spotřebitele, neboť označil lihovinu nesplňující požadavky na brandy klamavým označením „brandy“ a neshledává důvod pro její snížení tak, jak to požaduje účastník řízení.*“ Z těchto důvodů krajský soud nemůže souhlasit se žalobcem, že by se správní orgány nezabývaly hlediskem závažnosti protiprávního jednání. Uváděl-li pak žalobce, že prvoinstanční orgán pouze popsal jednání žalobce, aniž by ho hodnotil, odkazuje krajský soud na výše rekapitulované prvoinstanční rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že ten jednání žalobce jednoznačně hodnotil. Krajský soud nesouhlasí ani s tím, že by zákonné hledisko závažnosti nebylo v rozhodnutí nijak zmiňováno. Jak je patrné z výše rekapitulované části prvoinstančního rozhodnutí, závažnost je zmíněna jak na začátku, tak na konci. Uváděl-li žalobce, že hledisko závažnosti je odůvodněno skutečnostmi, které jsou již znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu a došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, konstatuje krajský soud, že zásada zákazu dvojího přičítání byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu viz např. rozsudek ze dne 25. 1. 2006, čj. 4 As 22/2005-68, nebo rozsudek ze dne 28. 2. 2006, čj. 4 As 26/2005-58, oba přístupné na www.nssoud.cz. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Takové

hodnocení ze strany správních orgánů však krajský soud v souzené věci neshledal. Podrobněji odkazuje krajský soud na text obou rozhodnutí, ze kterých nevyplývá, že by při ukládání pokuty bylo přihlíženo k zákonným znakům deliktu.

S ohledem na možnou výši pokuty (zákon umožňuje uložit pokutu za předmětné jednání až do výše 3.000.000,- Kč), závažnost tohoto jednání, kterou správní orgány dostatečně odůvodnily, není krajský soud ani názoru, že by pokuta byla zcela zjevně nepřiměřená. Pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby; jedná se o méně než 1 % z maximálního možného limitu stanoveného zákonem. Podle krajského soudu tak nedošlo k vybočení z mezí správního uvážení, resp. se nejedná o nepřiměřenou pokutu. Uváděl-li žalobce, že nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby toto rozhodnutí mohlo být potvrzeno, přičemž pokud potvrzeno bylo, potom se tak podle názoru žalobce stalo v rozporu se zákonem, konstatuje krajský soud s odkazem na výše uvedené, že podle jeho názoru nebyly dány důvody pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí žalovaným. Prvoinstanční rozhodnutí obsahuje jak všechny formální i věcné náležitosti, má oporu v právní úpravě, resp. skutečnostech zachycených ve správním spisu. Ani v této námitce tak krajský soud nemohl žalobci přisvědčit. Konečně pak krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by se žalovaný nezabýval všemi odvolacími námitkami. Jak je z rozhodnutí žalovaného patrné, ten se všemi odvolacími námitkami řádně zabýval.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. soudního řádu správního) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 soudního řádu správního).

V Brně dne 19. 9. 2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu